

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET URUKALO protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 47833/13)

PRESUDA

STRASBOURG

22. listopada 2020.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Urukalo protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Pere Pastor Vilanova, *predsjednik*,

Jovan Ilievski,

Raffaele Sabato, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir:

zahtjev protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Duško Urukalo („podnositelj zahtjeva“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“) dana 17. srpnja 2013.;

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada“) obavijesti o prigovorima u pogledu duljine trajanja postupka i prava na poštovanje privatnog života, a da se ostatak zahtjeva proglasi nedopuštenim;

očitovanja stranaka;

nakon vijećanja zatvorenog za javnost održanog 29. rujna 2020. godine,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

UVOD

1. Predmet se odnosi na duljinu trajanja postupka i navodni nedostatak djelotvornog domaćeg postupka koji se odnosi na podnositeljevu tužbu zbog nesavjesnog liječenja protiv osoblja javne bolnice u vezi s potpunim gubitkom vida na jednom oku i oštećenjem vida na drugom.

ČINJENICE

2. Podnositelj zahtjeva rođen je 1989. godine i živi u Šibeniku. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. Z. Čogelja, odvjetnik iz Šibenika.

3. Vladu je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

4. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

I. OKOLNOSTI PREDMETA

A. Pozadina predmeta

5. Godine 1994. podnositelju zahtjeva, koji je tada imao pet godina, dijagnosticirani su zatamnjenje perifernog vida i mrežnice te je posljedično podvrgnut operaciji oka u bolnici u Zagrebu („Bolnica“). Nakon prve operacije u kolovozu 1994. godine, podnositelj zahtjeva ponovno je primljen u bolnicu zbog komplikacija nastalih uslijed jakog kašlja koji se u međuvremenu pojavio. Operiran je još dva puta u rujnu i studenome 1994. godine.

6. Podnositelj zahtjeva na kraju je potpuno izgubio vid na jednom oku, a na drugom mu je vid oštećen.

B. Parnični postupak

7. Dana 8. prosinca 1999. podnositelj zahtjeva podnio je tužbu protiv Bolnice Općinskom građanskom sudu u Zagrebu („prvostupanjski sud“) tražeći naknadu štete zbog navodnog nesavjesnog liječenja.

8. Prvo ročište održano je 17. studenoga 2000. godine. Bolnica je osporila tužbeni zahtjev.

9. Dana 4. srpnja 2001. prvostupanjski sud odredio je medicinsko vještačenje, a nalaz i mišljenje vještaka dostavljeni su 24. rujna 2001. godine. Mjerodavni dijelovi tog nalaza i mišljenja glase kako slijedi:

“Iz citirane medicinske dokumentacije vidi se da je [podnositelj] imao prirodenu manu na oba oka i da su ga oftalmolozi iz S. uputili na operaciju [Bolnicu], gdje mu je 16.8.1994 izvršena operativno odstranjenje mrežne na lijevom oku i ugrađena umjetna leća u to oko. Operacija i postoperativni tijek bili su uredni. Ponovno se hitno prima u istu ustanovu 7.9.1994 radi podiščašenja ugrađene leće u lijevo oko, a kod prijama se ustanovila respiratorna infekcija praćena jakim kašljem, koji je najvjerojatniji uzrok podiščašenja ugrađene leće. Nakon toga slijede komplikacije opisane u citiranoj medicinskoj dokumentaciji, dok se konačno situacija smiruje nakon dviju intervencija u Klinici za očne bolesti u Antwerpenu.

U tužbi se navodi da "taj operativni zahvat po pravilima struke nije mogao biti nad [podnositeljem zahtjeva] izvršen pa je baš zbog toga tijekom postoperativnog liječenja bio neadekvatan"... Odgovor na takav stav dao je najbolje Dr. P iz Očne Klinike u Antwerpenu, koji je naveo u svom nalazu od 15.5.1995. potrebu operacija "glede dobi malog pacijenta i potrebe razvoja vida do šeste godine. To odgovara suvremenom stavu u oftalmologiji, da se jedno oko mora osposobiti na dobar ili bolji vid do šeste godine života, jer kasnije se ne postizava dobar vid unatoč dobro izvedenim operacijama, radi razvoja živčanog osjetila vida. Ovo medicinsko mišljenje su potvrdili i dr. C..., dr. S.... i dr. ...

Zaključno, utvrdio sam da nije bilo nepravilnosti u liječenju [podnositelja zahtjeva] ... i da su poduzeti kirurški postupci bili nužni u skladu s najnovijim događajima u suvremenoj oftalmologiji.”

10. Dana 27. rujna 2001. prvostupanjski je sud strankama dostavio nalaz i mišljenje vještaka te ih je pozvao da se o njima očituju.

11. Ročište zakazano za 17. veljače 2003. godine odgođeno je jer poziv nije pravilno dostavljen podnositelju zahtjeva. Sljedeće ročište održano je 4. lipnja 2003. godine.

12. Dana 16. siječnja 2004. vještak A.F., koji je izradio navedeni nalaz i mišljenje, obavijestio je sud da više ne djeluje kao stalni sudski vještak.

13. Na ročištu održanom 19. travnja 2004. godine prvostupanjski sud pozvao je podnositelja zahtjeva da iznese svoje primjedbe na zaključke vještaka.

14. Dana 8. srpnja 2004. prvostupanjski sud dostavio je primjedbe podnositelja zahtjeva vještaku.

15. Dana 19. srpnja 2004. vještak je odbacio primjedbe podnositelja zahtjeva na njegov nalaz i mišljenje i ponovio je svoje zaključke (vidi stavak 9. ove presude). Dana 22. srpnja 2004. prvostupanjski sud dostavio je njegovo očitovanje strankama.

16. Na ročištu održanom 6. prosinca 2006. godine, podnositelj zahtjeva predložio je sudu saslušati njegove roditelje kao svjedoke. Prvostupanjski sud prihvatio je njegov prijedlog te je Općinski sud u Šibeniku saslušao njegove roditelje 7. svibnja 2007. godine.

17. Na ročištu održanom 23. siječnja 2008. godine, podnositelj zahtjeva zatražio je da sud ili pribavi mišljenje liječnika koji su ga liječili nakon operacije ili, umjesto toga, da odredi novo medicinsko vještačenje. Prvostupanjski sud prihvatio je prijedlog podnositelja zahtjeva da odredi novo vještačenje i 7. srpnja 2008. godine imenovao je drugog vještaka, Z.V.-a.

18. Dana 7. rujna 2009. Z.V. je obavijestio sud da nije u mogućnosti provesti vještačenje. Na ročištu održanom 8. veljače 2010. godine, sud je obavijestio stranke o nedostupnosti Z.V.-a. Podnositelj zahtjeva zatim je zatražio imenovanje druge vještakinje, N.S., što je sud prihvatio.

19. N.S. je 2. lipnja 2010. godine podnijela nalaz i mišljenje, čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

“[Podnositelj zahtjeva] u dobi od pet godina je pregledan od strane oftalmologa u S. gdje mu je dijagnosticirana mrena na oba oka. Zbog toga je upućen u [Bolnicu], gdje su mu liječnici dijagnosticirali urođene mrežne i slab vid na oba oka. Nakon prije operativne pripreme, izvršena je operacija radi odstranjenja mrežne na lijevom oku i ugrađena je zamjenska leća. Postoperativni tijek je protekao uredno i [podnositelj zahtjeva] je otpušten na kućno liječenje uz lokalnu terapiju. Podnositelj zahtjev ponovno je primljen u bolnicu 23 dana nakon operacije zbog dislokacije leće. Za boravka u bolnici, liječnici su [podnositelju zahtjeva] dijagnosticirali respiratorni infekt uz jak podražajni kašalj. Usljedio je novi operativni zahvat zbog rješavanja nastalih komplikacija. Učinjeni zahvat kao i svi naredni bili su neophodni da bi se otkrile komplikacije i poboljšala vidna funkcija. Iz nalaza drugih klinika jasno je da niti jedna od oftalmologa ne navodi neopravdanost zahvata. Naprotiv, dr. P. ističe da je dodatni operativni zahvat bio neophodan kako bi se riješile komplikacije kako bi se djetetov vid mogao razvijati. Najnoviji prihvaćeni stavovi u oftalmologiji vezani za operaciju urođene mrežne su sljedeći: što raniji operativni zahvat, što znači u prvim mjesecima života, kako bi se vid mogao uredno razvijati. [Podnositelju zahtjeva] je dijagnosticirana mrežna kasnije, u petoj godini života. Njegov vid se do tada nije mogao uredno razvijati te postignuta vidna oštrina nakon takvih kasno učinjenih operativnih zahvata nikada nije ista kao očekivana vidna oštrina za tu dob djeteta.

Nastala komplikacija u smislu dislokacije ugrađene leće može se dovesti u vezu s dijagnosticiranim respiratornim infektom koji je popraćen suhim kašljem i naporom koji se pri tome javlja, a što ugrožava oko u postoperativnom periodu. Svi dalje učinjeni zahvati rađeni su u svrhu rješavanja nastalih komplikacija..

Uvidom u zdravstveni karton [podnositelja zahtjeva] iz [Bolnice], ne nalazim propust u predoperativnoj pripremi, učinjenom zahvatu kao i postoperativnom tijeku.

20. Podnositelj zahtjeva prigovorio je tom nalazu i mišljenju 12. srpnja 2010. godine. Na ročištu održanom 8. studenoga 2010. godine, prvostupanjski je sud saslušao N.S., koja je odgovorila na prethodno podnesene primjedbe podnositelja zahtjeva. Na kraju svjedočenja vještakinje podnositelj zahtjeva nije imao dodatnih pitanja. Umjesto toga, ponovio je svoje primjedbe na njezine zaključke i predložio je da sud sasluša liječnike koji su ga u tom trenutku liječili i da pribavi izvješća o operacijama obavljenim na njegovu oku. Podredno, podnositelj zahtjeva predložio je da se pribavi novi nalaz i mišljenje od tima vještaka. Zbog ekonomičnosti postupka, a s obzirom na to da nije bilo nikakvih nedosljednosti između dvaju nalaza i mišljenja pribavljenih u predmetu, sud je odbio zahtjeve podnositelja zahtjeva i zaključio je glavnu raspravu.

21. Dana 23. studenoga 2010. sud je odbio tužbeni zahtjev podnositelja zahtjeva uz obrazloženje da nalazi i mišljenja vještaka ne ukazuju na to da je došlo do nesavjesnog liječenja prilikom liječenja podnositelja.

22. Dana 10. prosinca 2010. podnositelj zahtjeva podnio je žalbu protiv prvostupanjske presude. Županijski sud u Zagrebu je 5. travnja 2011. odbio njegovu žalbu.

23. Podnositelj zahtjeva zatim je podnio reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, koji ju je odbio 27. lipnja 2012. godine.

24. Podnositelj zahtjeva nadalje je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, prigovarajući zbog načina na koji su niži sudovi postupali u njegovu predmetu. Dana 17. siječnja 2013. godine Ustavni je sud proglasio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva nedopuštenom kao očigledno neosnovanu. Odluka Ustavnog suda dostavljena je podnositelju zahtjeva 28. siječnja 2013. godine.

C. Postupak za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

25. U međuvremenu, dana 19. studenoga 2009. podnositelj zahtjeva prigovorio je Županijskom sudu u Zagrebu zbog nerazumne duljine trajanja postupka.

26. Dana 2. prosinca 2010. Županijski sud u Zagrebu utvrdio je povredu prava podnositelja zahtjeva na suđenje u razumnom roku te mu je dosudio naknadu u iznosu od 10.500,00 hrvatskih kuna (približno 1.400,00 eura). Također je naložio prvostupanjskom sudu da okonča postupak u roku od dvanaest mjeseci nakon dostave njegove odluke.

II. MJERODAVNI PRAVNI OKVIR

27. Mjerodavno domaće pravo izloženo je u predmetima *Marić protiv Hrvatske*, br. 50132/12, stavak 36., 12. lipnja 2014., i *Jurica protiv Hrvatske*, br. 30376/13, stavci 45. - 60., 2. svibnja 2017.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

28. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je parnični postupak koji je pokrenuo u vezi s navodima o nesavjesnom liječenju bio neuobičajeno dugotrajan i nedjelotvoran. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije, čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud ... u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

A. Dopuštenost

29. Vlada je tvrdila da je Županijski sud u Zagrebu priznao povredu prava podnositelja zahtjeva na suđenje u razumnom roku te mu je dosudio odgovarajuću naknadu. Prema mišljenju Vlade, podnositelj zahtjeva stoga nije mogao prigovarati nerazumnoj duljini trajanja postupka ili povredi prava na poštovanje njegova privatnog života.

30. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je bio žrtva povrede Konvencije u vezi s dugotrajnim parničnim postupkom za naknadu štete koji se odnosio na njegove navode o nesavjesnom liječenju.

31. U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, odluka ili mjera koja je povoljna za podnositelja zahtjeva u načelu nije dostatna da bi ga se lišilo njegovoga položaja „žrtve“, osim ako su domaća tijela priznala, bilo izričito ili u biti, povredu Konvencije i naknadno dodijelila odgovarajuću i dostatnu naknadu za tu povredu (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, gore citirani predmet *Jurica*, stavci 64. - 66.).

32. Sud napominje da naknada koju je dosudio Županijski sud u Zagrebu ne odgovara naknadi koju bi on sam dosudio kao pravednu naknadu za tako dugotrajan postupak. Prema tome, dosuđena naknada ne može se smatrati primjerenom u okolnostima predmeta. U prilog tom zaključku ide činjenica da odluka Županijskog suda u Zagrebu kojom je prvostupanjskom sudu naloženo da okonča postupak u roku od jedne godine nije imala nikakvog praktičnog učinka jer je Općinski građanski sud u Zagrebu u međuvremenu već donio presudu u predmetu podnositelja zahtjeva (vidi stavke 21. i 26. ove presude).

33. U tim okolnostima, podnositelj zahtjeva nije izgubio status žrtve te Sud odbija Vladin prigovor.

34. Sud nadalje primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrđnje stranaka

35. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je parnični postupak u vezi s njegovim navodima o nesavjesnom liječenju bio neuobičajeno dugotrajan i nedjelotvoran.

36. Vlada je tvrdila da navodna nerazumna duljina trajanja postupka o kojem je riječ nije bila odlučujuća s obzirom na to da je podnositelju zahtjeva dodijeljena naknada u tom pogledu.

2. Ocjena Suda

37. Sud ponavlja da se razumnost duljine trajanja postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na sljedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i nadležnih vlasti kao i važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, gore citirani predmet *Jurica*, stavak 76.).

38. Sud napominje da su domaći postupci ukupno trajali više od trinaest godina na četiri razine nadležnosti. Bilo je nekoliko duljih razdoblja neobjašnjene neaktivnosti domaćih vlasti. Konkretno, nakon 27. rujna 2001. godine, kada je prvostupanjski sud strankama u postupku dostavio prvi nalaz i mišljenje vještaka, sljedeća glavna rasprava održana je tek 4. lipnja 2003. godine (vidi stavke 10. - 11. ove presude). Nadalje, nakon 22. srpnja 2004. godine, kada je prvostupanjski sud strankama dostavio dodatno očitovanje vještaka, sljedeća rasprava održana je tek 6. prosinca 2006. godine, odnosno više od dvije godine kasnije (vidi stavke 15. - 16. ove presude).

39. Nadalje, Općinski građanski sud u Zagrebu ostao je pasivan otprilike četrnaest mjeseci zbog propusta imenovanog vještaka (Z.V.-a) da obavijesti sud o svojoj nemogućnosti izvršenja dodijeljenog zadatka (vidi stavke 17. - 18. ove presude). U tom pogledu, Sud ponavlja da primarnu odgovornost za odlaganja koja proizlaze iz vještačenja u konačnici snosi država (vidi *Capuano protiv Italije*, 25. lipnja 1987., stavak 32., Serija A br. 119). Tom je sudu trebalo daljnjih pet mjeseci da obavijesti stranke o nedostupnosti Z.V.-a i još četiri mjeseca da pribavi vještačenje od N.S. (vidi stavak 18. ove presude). Zaključno, Sud utvrđuje da se nerazumna duljina trajanja postupka u predmetu podnositelja zahtjeva ne može objasniti ni ponašanjem podnositelja zahtjeva ni složenošću predmeta.

40. S obzirom na navedeno, a uzimajući u obzir zaključak Županijskog suda u Zagrebu da je postupak trajao nerazumno dugo (vidi stavak 26. ove presude), Sud utvrđuje da duljina trajanja postupka kojem se prigovara nije ispunila pretpostavku suđenja u razumnom roku.

41. Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 8. KONVENCIJE

42. Podnositelj zahtjeva nadalje je prigovorio zbog nedostatka djelotvornog domaćeg postupka u vezi s njegovim navodima o nesavjesnom liječenju, koji je predstavljao povredu njegovih prava na temelju članka 8. Konvencije, koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog ... života ...

2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprječavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih.

A. Tvrdnje stranaka

43. Vlada je tvrdila da su domaće vlasti ispunile svoje pozitivne obveze na temelju članka 8. Konvencije. Prvostupanjski sud pribavio je dva nalaza i mišljenja vještaka, od kojih su oboje zaključili da u predmetu podnositelja zahtjeva nije došlo do nesavjesnog liječenja. Sud je odbio saslušati još dva svjedoka koje je predložio podnositelj zahtjeva jer nisu imali nikakvih izravnih saznanja o obavljenim operacijama. Također je odbio odrediti još jedno vještačenje jer nije bilo nedosljednosti između dvaju već pribavljenih nalaza i mišljenja i, u svakom slučaju, vještačenje od strane tima vještaka moglo se odrediti samo ako je vještačenje iznimno složeno, što nije bio slučaj. Prema tome, podnositelju zahtjeva pružene su dovoljne postupovne mogućnosti da dokaže da su njegovi zdravstveni problemi u cijelosti ili djelomično rezultat nesavjesnog liječenja od strane Bolnice, a njegov zahtjev za pribavljanjem daljnjih dokaza bio je, u biti, ograničen na njegovu želju za pribavljanjem daljnjih nalaza i mišljenja vještaka kojima bi se konačno kritizirala kvaliteta njegova liječenja.

44. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da u parničnom postupku zbog nesavjesnog liječenja koji je pokrenuo protiv osoblja javne bolnice domaći sudovi nisu rasvijetlili okolnosti štete nanesene njegovu tjelesnom integritetu i nisu mu pružili praktičnu priliku da ishodi naknadu štete. Domaći su sudovi, bez ikakvog obrazloženja, odbacili njegov zahtjev da se pribavi evidencija o medicinskim postupcima kojima je podvrgnut u Bolnici i da se tako vještacima omogući da daju prikladan odgovor na pitanje je li bilo nepravilnosti tijekom njegova liječenja. Njegov zahtjev za pribavljanje nalaza i mišljenja tima vještaka također je odbačen. Podnositelj zahtjeva zaključio je da mu je bio uskraćen „stvarni“ pristup sudu kao i mogućnost da dokaže da je njegov zahtjev za naknadu štete osnovan.

B. Ocjena Suda

45. Opća načela koja se odnose na pozitivne obveze država na temelju članka 8. u predmetima o nesavjesnom liječenju sažeta su u predmetu *Jurica* (gore citiran, stavci 84. - 88.).

46. Sud primjećuje da se glavni prigovor podnositelja zahtjeva u ovom predmetu odnosi na pouzdanost nalaza i mišljenja vještaka na kojima su domaći sudovi temeljili svoje zaključke.

47. S tim u vezi, Sud napominje da je tijekom postupka prvostupanjski sud pribavio dva nalaza i mišljenja, a jedan od ta dva nalaza i mišljenja dostavila je vještakinja koju je predložio sam podnositelj zahtjeva (vidi stavak 18. ove presude). Sud nadalje primjećuje da su vještaci u oba nalaza i mišljenja zaključili da u predmetu podnositelja zahtjeva nije došlo do nesavjesnog liječenja (vidi stavke 9. i 19. ove presude). Domaći su sudovi odbili daljnje dokazne prijedloge podnositelja zahtjeva, smatrajući da je još jedno medicinsko vještačenje nepotrebno jer su dva postojeća nalaza i mišljenja vještaka bila dosljedna (vidi stavak 20. ove presude). Sud ne nalazi ništa problematično u tom zaključku.

48. Sud nadalje napominje da podnositelj zahtjeva nije dovodio u pitanje neovisnost niti jednog od vještaka; isto tako, u spisu ne postoji nikakav dokaz koji bi proturječio zaključcima vještaka, osim iskaza roditelja podnositelja zahtjeva, koji nisu stručnjaci u području medicine. U svakom slučaju, kako je Sud ranije presudio, hrvatsko pravo propisuje nekoliko zaštitnih mjera za osiguranje pouzdanosti dokaza vještaka (vidi gore citirani predmet *Jurica*, stavak 94.). Nema dokaza da te zaštitne mjere nisu bile poštovane u predmetu podnositelja zahtjeva ili da vještaci čiji su nalazi i mišljenja predstavljali osnovu za odluke sudova u tom predmetu nisu bili objektivni u mjeri u kojoj je to potrebno.

49. Sud napominje i da Općinski građanski sud u Zagrebu nije samo prihvatio pisane nalaze i mišljenja koja su izradili vještaci već je i strankama omogućio da prigovore njihovim zaključcima, pribavio je dodatna pisana očitovanja prvog vještaka i saslušao je iskaz druge vještakinje na javnoj raspravi u prisutnosti stranaka, koje su joj mogle postavljati pitanja (vidi stavke 15. i 20. ove presude). Domaći sudovi također su pažljivo pregledali dokaze vještaka i, na temelju dosljednih nalaza i mišljenja obaju vještaka koji isključuju navode o nesavjesnom liječenju, odbili zahtjev podnositelja zahtjeva (vidi stavak 21. ove presude). Sud ne razaznaje nikakvu grešku domaćih sudova u pogledu načina na koji su ocijenili nalaze i mišljenja vještaka. Činjenica da je ishod postupka u predmetu podnositelja zahtjeva bio nepovoljan za njega sama po sebi ne znači da država nije ispunila svoje pozitivne obveze iz članka 8. Konvencije (vidi gore citirani predmet *Jurica*, stavak 88.).

50. S obzirom na navedeno, Sud je uvjeren da su podnositelju zahtjeva bile pružene dostatne postupovne mogućnosti da dokaže da su njegovi

zdravstveni problemi u cijelosti ili djelomično bili rezultat nesavjesnog liječenja. U mjeri u kojoj bi se moglo smatrati da je djelotvornost postupka bila narušena nerazumnoj duljinom njegova trajanja (vidi stavak 42. ove presude), Sud smatra da je u okolnostima ovog predmeta taj aspekt dostatno razmotren u njegovu zaključku na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije (vidi stavke 38. - 41. ove presude, i gore citirani predmet *Jurica*, stavak 97.).

51. U skladu s tim, ovaj je prigovor očigledno neosnovan i mora se odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 3. točkom (a) i stavkom 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

52. Člankom 41. Konvencije propisano je:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

53. Podnositelj zahtjeva potraživao je 1.420.000,00 hrvatskih kuna (HRK) na ime nematerijalne štete (približno 193.200,00 eura (EUR)) uvećano za zatezne kamate.

54. Vlada je smatrala da je zahtjev podnositelja pretjeran, neosnovan i nepotkrijepljen.

55. Sud utvrđuje da je podnositelj zahtjeva zasigurno pretrpio određenu frustraciju, strah i tjeskobu zbog nerazumne duljine trajanja postupka u njegovu predmetu. Stoga mu dosuđuje iznos od 2.600,00 EUR na ime naknade nematerijalne štete.

B. Troškovi i izdaci

56. Podnositelj zahtjeva potraživao je i 302.486,88 HRK (približno 41.150,00 EUR) na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i pred ovim Sudom.

57. Vlada je osporila potraživanje podnositelja zahtjeva.

58. Prema sudskoj praksi Suda, podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu troškova i izdataka samo u mjeri u kojoj je dokazano da su oni stvarno nastali i bili potrebni te da je iznos razuman. U ovom predmetu, uzimajući u obzir dokumente koje ima u posjedu i prethodno navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi iznos od 2.000,00 EUR, koji obuhvaća troškove po svim osnovama.

C. Zatezna kamata

59. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je prigovor podnositelja zahtjeva zbog duljine trajanja postupka dopušten, a ostatak zahtjeva nedopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *Presuđuje*
 - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja:
 - (i) 2.600,00 EUR (dvije tisuće šeststo eura) na ime naknade nematerijalne štete, uvećano za sve poreze koji bi mogli biti obračunati;
 - (ii) 2.000,00 EUR (dvije tisuće eura) na ime naknade troškova i izdataka, uvećano za sve poreze koji bi mogli biti obračunati podnositelju zahtjeva;
 - (b) da se od protoka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
4. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja za pravednom naknadom.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 22. listopada 2020. godine sukladno pravilu 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Pere Pastor Vilanova
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

ALKEMIST
European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524